

som mindre vigtigt, mindre betydnende, at et saadant Skridt er foretaget. Hvis alle Forholdene vare fuldkommen normale, hvis, hvad der saaledes skete, maatte antages at være beregnet paa at skulle have en længe vedvarende Betydning, hvis det skulde være for Rækker af Aar igjennem, saa vilde det ganske sikkert være Noget, der fremtraadte med en anden Charakter, end hvad der skeer under Tidsforhold, hvor det maa erkjendes, at der staaer endnu Meget svævende, at endnu Meget maa siges at henstaae uafgjort, hvor det Hele synes at have et vist provisorisk Præg, som vi Alle maae haabe maa kunne lade sig igjen forandre, og at man maa vende tilbage til de blivende og staaende Forhold, og hvor det maa antages, at enkelte Forandringer, der under en saadan Periode kunne være foretagne, igjen maatte blive omændrede. Men hvorom Alting er, saa troer jeg dog, at der stedse, saalænge Forholdene bestaae, som de nu ere ordnede, er adskillige Grunde til at nære Betænkelighed. Det vil ikke kunne nægtes, at der maa være Tilfælde, i hvilke Monarchiets og Kongerigets Interesser komme til at staae i Modstrid med hinanden. Hvis disse Forhold ikke kunne bortraffonneres, hvis man maa indrømme, at et saadant Forhold er muligt, og hvis det endog saa kan eftervises, at det virkelig er indtraadt, saa maa det dog tillige indrømmes, at det er besynderligt ikke at ville skjænke disse Interesser deres selvstændige Repræsentanter og at ville forene Afgjørelsen af saadanne stridige Spørgsmaal hos en enkelt Person, det troer jeg er forbunden med megen Fare. Jeg vil dog aldeles ikke høre nogen Tvivl om den nuværende ærede Finantsministers Evne til at kunne løse sige Spørgsmaal; men det maa vel lægges Mærke til, at Forhold af den Beskaffenhed bleve indgaaede for ubestemte Personer; og at det ikke er Alle, der under sige Forhold ikke vilde føle sig besværede i en sliq Stilling, er i og for sig naturligt; men dette Naturlige stiger i en overordentlig Grad, hvis man tillige overlader denne ene Person, der saaledes skal afgjøre Stridsspørgsmaalene, Ansvar for forskjelligartede Forsamlinger, vil lade denne ene Person træde frem for forskjellige Repræsentationer; thi naar saa er, saa seer jeg ikke,

hvorledes man skal kunne være istand til at stole paa, at en rigtig, god og hensigtsmæssig Afgjørelse vil kunne finde Sted. Jeg troer, at man kommer let til her at blive stillet ligeoverfor et Enten—Eller. Enten maa man gaae ud fra den noget chimæriske Forudsætning, at der aldrig vil indtræde saadanne Forhold, hvor de forskjelligte Forsamlinger ville komme til at gaae i en bestemt modsat Retning, eller ogsaa maa man gaae ud fra den anden Forudsætning, at hvis et saadant Forhold indtræder, man da ikke vil tage Hensyn til Ansvar et ligeoverfor hverken den ene eller den anden Forsamling. Men hvorledes det paa anden Maade skulde gaae, er jeg ude af Stand til at indsee. Der maatte da kunne vindes en stor og væsentlig Fordeel, hvis man skulde overse den Betænkelighed, der ligger i Ordningen paa den nu trufne Maade. Men det er jeg ikke istand til at indrømme, at der kan. Der har været megen Tale om, at nu var den Afspjittelse i Finantsferne, der tidligere havde fundet Sted, fjernet; men jeg tilstaaer, at denne Tale er for mig aldeles uforstaaelig; jeg har ikke været istand til at opdage, hvad det egentlig var, man hermed meente. Jeg kan bruge en Phrase for at concentrere, hvad der i det Væsentlige i saa Henseende er blevet anført; jeg behøver ikke at bemærke, at hvad jeg her udtaler, ikke er rettet imod den høitærede Finantsminister, der har udtalt sig meget tilbageholdende om disse Forhold. Jeg vil, som sagt, anføre en Phrase, der ved denne Leilighed atter er bleven udtalt, men som jeg har hørt 100 og 100 Gange, og som betegner, hvad det er, der forespæder, naar man taler om den Afspjittelse, der nu er bleven fjernet. Man siger, at den fra gammel Tid bekjendte Sætning „die Finanzen müssen alle in einen Topf“ er det, hvorpaa det kommer an, at det er den gyldne Regel, som man under ingen Omstændigheder maa tilfødsætte, hvilket jo skete i 1855, og at vi derfor maae være glade ved, at det hele Forhold nu er blevet omændret saaledes, at vi ere komne tilbage til at leve paa den rette Maade og følge de Forrifter, der gives i denne gyldne Lovregel. Jeg vil nu paa ingen Maade nægte, at dette er en god gammel Sætning, som ganske vist har sin Betydning, og som jo forresten allerede har